

Σε μια ιστορία που ξεκίνησε σαν παραμύθι το 1952, μετρά δηλαδή μια παράδοση 67 ετών, μόλις δυο φορές σε αυτό το χρονικό διάστημα δεν κατάφερε να ανταπεξέλθει. Το 1974 και το 2010. Είναι επιβεβαιωμένο ότι και την επόμενη χρονιά, το 2019, δεν θα τα καταφέρει.

Μάιος του '77. Στα τελειώματα του ψυχρού πολέμου ένα πλήρωμα από την Λιθουανία, με πρώτο σικο αυτοκίνητο, σε πλατεία της Καρδίτσας. Οι Stasys Brundza - A.B. Kostitis με Lada, στο 24ο Δ.Ρ.Α. Μια από τις 203 συμμετοχές, που δεν κατάφερε να βρεθεί στους 29 τερματίσαντες, ώστε να αντικρίσει την καρό σημαία στην Διον. Αρεοπαγίτου. Τίποτα από όλα αυτά δεν υπάρχει πια.

Ο λόγος για το Διεθνές Ράλυ Ακρόπολις, που μετά τον υποβιβασμό του το 2014, από το παγκόσμιο στο ευρωπαϊκό πρωτάθλημα, δέχεται άλλο ένα πλήγμα τιθέμενο και εκτός του ευρωπαϊκού. Σχετικό δελτίου Τύπου που εξέδωσε την Παρασκευή (9/11ου) η Ομοσπονδία αναφέρει, ανάμεσα σε άλλα, πως:

«Το 2019 θα είναι έτος ανασύνταξης για το Ράλλυ Ακρόπολις, καθώς η ΟΜΑΕ από κοινού με το Eurosport κατέληξαν στην απόφαση να μην διεξαχθεί ο αγώνας την επόμενη χρονιά.»

Για όσους έχουν παραστάσεις και βιώματα από το παρελθόν η απώλεια δεν είναι σημαντική. Κυρίως, διότι στον 21ο αιώνα είχαμε λίγο από Δ.Ρ.Α., ότι είχε περισσέψει από αυτό, εννοώ ότι κατ' ουσίαν ο αγώνας και το πνεύμα του είχε σβήσει από τα τέλη της δεκαετίας του '90. Αυτό που υπήρχε ήταν ένα καλό υποκατάστατο. Η τελευταία εξέλιξη όμως, είναι αρκούντως ενδεικτική για το πως λειτουργεί το σύστημα. Όταν δηλαδή, βλέπεις τον Τούρκο πρόεδρο στις αλάνες του ράλυ της Μαρμαρίδας, ή όταν ο Ρώσος πρόεδρος αναμειγνύεται με τους πιλότους της F1 στο GP του Σότσι, δεν χρειάζεται πολύ φαντασία για να γίνει αντιληπτό

πόσο πολύ έχει αλλάξει το παιχνίδι.

Αν ο στόχος είναι να μπει ή να κρατηθεί ένας αγώνας στο ανώτατο επίπεδο, απαιτείται πολιτική παρέμβαση και στήριξη. Από το κράτος και σε υψηλό επίπεδο. Ως παρέμβαση εννοείται λόμπιν στην παγκόσμια ομοσπονδία και στους προμότερες και ως στήριξη εννοείται κρατικό χρήμα. Χρήμα στο οποίο πρέπει να προστεθεί και το αντίστοιχο από τον ιδιωτικό τομέα ως χορηγία. Τότε και έτσι, υπάρχουν πιθανότητες.

Η σημερινή Ελλάδα δεν είναι ικανή για τέτοιο. Κατ' αρχάς διότι δεν ορίζει τις τύχες της ως αυτόνομη πολιτεία. Διότι, δεν είναι παρά ένα ρετάλι σε ένα παράταιρο καμβά. Ακολούθως διότι είναι οξύμωρο να απαιτήσεις, έστω και κατ' ελάχιστον οτιδήποτε από τον προϋπολογισμό, ενός οικονομικά απελπισμένου κράτους την στιγμή που κατακρεουργούνται συντάξεις, η ανεργία ταξιδεύει στο κοινωνικό τραίνο με ποσοστό 20% και δεν συνάγεται από πουθενά οποιαδήποτε ένδειξη αισιοδοξίας για τα επόμενα πολλά χρόνια.

Ας υποτεθεί όμως, ότι με ένα μαγικό ραβδί λύνονται όλα τα προβλήματα, ότι υπάρχει κοινωνική συναίνεση, ή έστω αλληθωρίζει το πόπολο, όπως π.χ. στραβώθηκε το δύο τέσσερα, και ο αγώνας, εν χορδαίς και οργάνοις ξαναγυρίζει στο παγκόσμιο. Και θα κατέβει ο πρίμος μινίστρος στην εκκίνηση, όπως τότε που μας ετίμησε ο διοπτροφόρος πρώην ο οποίος μετά την σημαία που κουνούσε στα πολιτικά νιάτα του στον Μελιγαλά, την κούνησε και στη ράμπα του Δ.Ρ.Α. και θα πραγματοποιηθεί η πανηγυρική τελετή της εκκινήσεως.

Έρχεται λοιπόν ο αιρετικός και ρωτά:

- «Και λοιπόν ;»

- «Εε να! η χώρα μας γίνεται γνωστή, αποκαλύπτονται οι καλλονές της, θα γίνει πόλος έλξης τουριστών, οι εικόνες θα μεταδοθούν στα πέρατα του κόσμου».

Μάλιστα. Μήπως όμως, να σκεφτούμε ότι ο τόπος δεν χρειάζεται περισσότερους τουρίστες, αλλά καλύτερους ταξιδιώτες. Σε ότι αφορά την παρουσία πολιτικού προσωπικού, ας θυμίσω ότι τις δεκαετίες του '50, του '60, του '70 και ο ανώτατος πολιτειακός άρχων του τόπου κοσμούσε με την παρουσία του τις απονομές, και ο πρωθυπουργός και αρκετοί υπουργοί. Για φόντο όμως είχαν τα προπύλαια, δεν είχαν παρδαλά χρώματα και αφίδες από ενεργειακά ποτά, πετρελαιοειδή και λοιπές χορηγικές δυνάμεις. Δεν είναι πλασιέδες οι πολιτικοί. Έστω, δεν θα έπρεπε να είναι.

- «Μα έτσι αδιαφορούμε για την ιστορία του αγώνα, το βαρύ του αποτύπωμα στο θεσμό, το θρυλικό ειδικό του βάρος, το όραμα για το μέλλον».

- «Τρίχες», απαντά προκλητικά ο αντιρρησίας για να συνεχίσει: «Όσοι έχουν οράματα να πάνε στο γιατρό, που έλεγε και ο σχωρεμένος Helmut Schmidt. Για τα αλλά δε, τα παρελθόντα, τα ηρωικά ας καταλάβετε ότι πέθαναν. Τα τέλειωσαν οι εκσυγχρονισμοί, η πρόοδος και η ανάπτυξη. Τα επικά με τα τρεις χιλιάδες χιλιόμετρα, με τις 200 συμμετοχές, με τις 50τόσες ετάπ, τις δύοσεις στην Ξηρονομή, τα ξημερώματα στον Όλυμπο και στην Νεμούτα, ξοδεύτηκαν στο βωμό της εξέλιξης.»

- «Έστω, έστω ότι είναι έτσι. Αλλά είναι καλό για το Ελληνικό μπότορσπορ. Δεν είναι;»

- «Το αντίθετο. Χρόνια ολόκληρα οι ελπατζήδες θυσιάζανε στο βωμό του Δ.Ρ.Α. όλο, σχεδόν, το υπόλοιπο αγωνιστικό γίνεσθαι. Αλλά και στις μέρες της Ομοσπονδίας, τότε που κληρονόμησε όλα τα γνωστά καλούδια, των «χρηστών χρήσεων» των προηγούμενων, μεταβλήθηκε σε ένα πρόβλημα, σε μια τροχοπέδη»

- «Εε, αν είναι έτσι, τότε, τον αγώνα τον έθαψε η ΟΜΑΕ».

- «Συγγνώμην, αλλά αυτή είναι τρίτης Δημοτικού επαγωγή. Του τύπου ο αστυνομικός είναι όργανο, το μπουζούκι είναι όργανο, άρα ο αστυνομικός είναι μπουζούκι. Η ΟΜΑΕ, ας θυμηθούμε, σε μια επίδειξη ανδρείας και ρίσκου, προκειμένου να σώσει την παρτίδα, κατέβαλε το χρέος της εταιρείας που είχε εμφανιστεί ως μεσσίας αναλαμβάνοντας την εμπορική εκμετάλλευση του αγώνα. Η εν λόγω εταιρεία άρχισε να παραπαίει όταν την εγκατέλειψε ο χρηματοδότης της, και κατέρρευσε όταν στηρίχτηκε σε κρατικό χρήμα, εν καιρώ Μνημονίων. Έκανε κάτι ηρωικά με προσωπικές επιταγές, πιθανότατα άνευ αντικρίσματος, αλλά αν η Ομοσπονδία δεν είχε δώσει τα ζεστά 170, το Δ.Ρ.Α. θα είχε σβήσει από το '15. Ακολουθώντας την Ομοσπονδία την κορόιδεψε το Δημόσιο, το οποίο δεν πλήρωσε το ποσό και με έλλειμα 170 συν κάποια 70κατι από την περιφέρεια τη σήμερα είσαι τελειωμένος. Έτσι, η υπόθεση έσκασε στα χέρια της. Αλλά θα είναι ανέντιμο να ισχυριστούμε, ότι ευθύνεται.»

- «Και δηλαδή πού πάμε ;»

- «Μάλλον πουθενά. Μια πρώτη εκτίμηση είναι, πως δύσκολα θα γυρίσει στο Ευρωπαϊκό, για το WRC ούτε τίθεται θέμα, εκτός αν αύριο σηκώσει το τηλέφωνο ο Έλλην πρωθυπουργός και καλέσει τους Φιατζήδες και τα σαΐνια του εμπορικού τους και τους τα πει όπως θέλουν να τα ακούσουν. Και επειδή αυτό δεν πρόκειται να συμβεί, ας ετοιμαστεί η Ομοσπονδία και για αποκρουστικά χαμηλή κριτική από, μερικά, ντόπια σαΐνια. Ειδικά αν αυτή η τρίτη φορά – χρονιά που δεν θα διοργανωθεί το Δ.Ρ.Α. θα είναι και φαρμακερή, θα σημάνει δηλαδή το τέλος του.»

Κάπως έτσι έχουν τα πράγματα, για όσους δε σήμερα, δακρύζουν με δάκρυα ενίοτε κροκοδείλια, περί του Δ.Ρ.Α., ας εννοήσουν ότι πρόκειται περί μνημόσυνου. Ο αγώνας είχε τελειώσει από τότε που η ράμπα της εκκίνησης και του τερματισμού στηνόταν στην Διονυσίου Αρεοπαγίτου, από τότε που οι κρύες ανοιξιάτικες νύχτες της Μακεδονικής γης προϋπολόγιζαν τον νικητή, από τότε που χάσαμε το πνεύμα του Φουρνά, της Αλωνίσταινας, της Μοσχοκαρυάς και της Δεσκάτης.

Κλείνοντας, ας επισημανθεί, πως δεν υπάρχουν ένοχοι για αυτό. Ήταν νομοτελειακό. Όπως η φυσική παρουσία των ανθρώπων. Γεννιούνται, μαθαίνουν, παλεύουν, φθάνουν σε μια ακμή και μέχρι να σβήσουν οδεύουν πάνω σε μια φθίνουσα τροχιά. Έτσι ακριβώς έγινε και με το Δ.Ρ.Α. Όσο και αν το θέλουμε να το δούμε διαφορετικά, δεν γίνεται, πρωτίστως διότι είναι το σκηνικό, το φόντο που δεν θα μας αφήσει. Τόσο η Ελλάδα του προηγούμενου αιώνα με όσα προτερήματα και άσχημα είχε, όσο και το μότορσπορ με τα χαρακτηριστικά εκείνης της εποχής, είναι παρελθόν. Παρούσα είναι η Ελλάδα του 21ου αιώνα, και το αντίστοιχο μότορσπορ. Προσωπικά τα αποστρέφομαι, αλλά αντιλαμβάνομαι και αποδέχομαι ότι συγκινούν πολλούς.

